

ingediend op **1739** (2022-2023) – Nr. 4
21 februari 2024 (2023-2024)

Amendementen

op het voorstel van decreet

van Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens,
Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens

over het professionele rijonderricht

Documenten in het dossier:

- 1739** (2022-2023) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
- Nr. 2: Advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit
- Nr. 3: Advies van de Raad van State

AMENDEMENT Nr. 1

voorgesteld door Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens, Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens

Artikel 8

Paragraaf 2 vervangen door wat volgt:

"§2. Elke vergunde rijlesgever die professioneel theorieondericht of professioneel praktijkondericht verstrekt en die op 31 december van het voorgaande kalenderjaar over een vergunning als vermeld in artikel 2, 33°, a), beschikt, betaalt een jaarlijkse vergoeding aan het departement van 150 euro voor de administratie, de controle en het toezicht die nodig zijn conform dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

Het bedrag van de vergoeding, vermeld in het eerste lid, wordt elk jaar op 1 januari automatisch aangepast aan de gezondheidsindex van de maand november van het voorgaande jaar. Het verkregen resultaat wordt afgerond naar de hogere euro als het deel in decimalen groter dan of gelijk is aan vijftig cent. De afronding gebeurt naar de lagere euro als dit deel kleiner is dan vijftig cent.

Het basisindexcijfer is dat van de maand november 2023.

De Vlaamse Regering bepaalt de wijze waarop de vergoeding wordt geïnd."

VERANTWOORDING

De Raad van State stelt in het advies van 21 november 2023 (73.920/3) dat de jaarlijkse retributie uit artikel 8, §2, van het voorstel van decreet die elke vergunde rijlesgever die professioneel theorieondericht of professioneel praktijkondericht verstrekt, moet betalen om de kosten te dekken voor de administratie, de controle en het toezicht die nodig zijn volgens dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan, niet kan worden beschouwd als een prestatie van de overheid ten voordele van de vergunde rijlesgever, individueel beschouwd. De Raad van State gaat ervan uit dat de financiering van het algemeen overheidstoezicht op de houders van een vergunning niet zonder meer kan worden afgewenteld op die houders door middel van retributies. De Raad van State stelt dat het niet gaat om een retributie, maar om een vergoeding van fiscale aard, zodat het voorstel in de voorgestelde versie geen doorgang kan vinden. De Raad van State merkt daarbij op dat de bijdrage waarin wordt voorzien vorm zou kunnen krijgen als belasting, als de essentiële elementen in het voorstel van decreet worden geregeld (randnummer 7 en voetnoot 27 van het advies).

Het advies kan op dat punt niet worden bijgetreden. Het specifieke toezicht dat wordt bedoeld, komt wel degelijk individueel ten goede aan de vergunde rijlesgevers die professioneel theorieondericht of professioneel praktijkondericht verstrekken.

Het Grondwettelijk Hof (GwH) heeft over de financiële jaarlijkse bijdragen die de kansspelinrichtingen verschuldigd zijn ter financiering van de oprichtings-, personeels- en werkingskosten van de Kansspelcommissie die instaat voor de toepassing en de controle van de naleving van de Kansspelwet en haar uitvoeringsbesluiten voor de kansspelsector, geoordeeld dat die bijdragen hun juridische aard van een retributie behouden, op voorwaarde dat de bijdrage in redelijke verhouding staat tot de prestatie (GwH 13 juli 2001, B.10.3.2; GwH 29 maart 2018, 42/2018, B.19 en B.23 en GwH 23 mei 2019, 72/2019, B.3.3). De omstandigheid dat een jaarlijkse vergoeding gebruikt wordt voor de toepassing en de controle van de naleving van de sectorspecifieke regeling en de sector in het geheel, neemt dus niet weg dat er sprake is van een prestatie ten voordele van de heffingsplichtige, individueel beschouwd, en ontnemt de vergoeding dus niet haar juridische aard van retributie (op voorwaarde dat de vergoeding in redelijke verhouding staat). De tegenprestatie van de overheid voor de vergoeding bestaat erin dat toezicht en controle gehouden wordt op de desbetreffende sector, wat elke heffingsplichtige individueel tot voordeel strekt.

Dat is niet anders voor de jaarlijkse vergoeding die de vergunde rijlesgevers verschuldigd zijn. De jaarlijkse vergoeding strekt ook hier – net zoals bij de jaarlijkse bijdragen voor de kansspelsector, die overigens vele malen groter zijn dan de jaarlijkse vergoeding bedoeld in het voorliggende voorstel van decreet – tot voordeel van alle vergunde rijlesgevers dat er voldoende toezicht en controle gehouden wordt op de naleving van het decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan. Het is de bedoeling een

vergunning zonder einddatum te verlenen. Dat betekent dat de vergunde rijlesgevers alleen een vergoeding moeten betalen om de vergunning te verkrijgen en bijvoorbeeld niet na verloop van een bepaalde periode een nieuw vergunningsdossier, met daaraan gekoppelde kosten, moeten indienen. Om te verzekeren dat de voorwaarden waaraan de vergunde rijlesgevers moeten voldoen vervuld blijven, en zij dus vergund blijven, is een toezicht vereist. Voor dat toezicht is een periodieke vergoeding gerechtvaardigd. De controle en toezicht komt tot slot ook het imago van de sector van de professionele rijlesgevers ten goede en voorkomt dat er oneerlijke concurrentie ontstaat.

Anders dan de Raad van State het ziet, staat tegenover de vergoeding ter financiering van de kosten voor de administratie, controle en het toezicht op een sector, dus wel degelijk een voldoende individualiseerbare tegenprestatie en kan deze juridisch dus als een retributie gekwalificeerd worden.

Ook in andere regelgeving wordt overigens een vergoeding die geheven wordt voor de uitoefening van het toezicht, juridisch als een retributie gekwalificeerd. Zo wordt in het besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2010 tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake erkenningen met betrekking tot het leefmilieu (VLAREL) een vergoeding geheven voor de uitoefening van het toezicht op de erkenning die juridisch gekwalificeerd wordt als een retributie.

Maar zoals de Raad van State opmerkt, is het belangrijk dat bij het vaststellen van de concrete bedragen er wordt op toegezien dat het wel degelijk om retributies gaat en dat er een redelijke verhouding bestaat tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is. Gelet op het relatief beperkte bedrag van de jaarlijkse vergoeding (150 euro, gekoppeld aan de gezondheidsindex), kan er redelijkerwijze geen twijfel over bestaan dat er een redelijke verhouding bestaat tussen de kostprijs en de verstrekte dienst.

Maar los van de kwalificatie van de jaarlijkse vergoeding als een belasting dan wel een retributie, kiezen de indieners van het amendement ervoor – gelet op de opmerking van de Raad van State en vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid – om het versterkte legaliteitsbeginsel dat geldt voor belastingen, voor alle zekerheid ook toe te passen voor de jaarlijkse vergoeding bedoeld in artikel 8, §2, van het voorstel van decreet, en worden alle essentiële elementen die nodig zijn om te bepalen wanneer de vergoeding verschuldigd is en wat het bedrag is (150 euro, gekoppeld aan de gezondheidsindex), in het voorstel van decreet opgenomen. Het staat de decreetgever immers vrij om het versterkte legaliteitsbeginsel dat geldt voor belastingen ook naar analogie toe te passen op de jaarlijkse vergoeding waarvan sprake in het artikel.

AMENDEMENT Nr. 2

**voorgesteld door Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens,
Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens**

Artikel 18

In paragraaf 1, tussen het eerste en het tweede lid, het volgende lid invoegen:

"Het eerste lid is niet van toepassing als een dienstverrichter die over een erkenning als rijsschool beschikt in een andere lidstaat van de Europese Unie, zich naar het grondgebied van het Vlaamse Gewest begeeft om er tijdelijk diensten te verrichten."

VERANTWOORDING

De Raad van State stelt in het advies van 21 november 2023 (73.920/3) dat artikel 18, §1, van het voorstel van decreet in strijd is met artikel 16 van de Dienstenrichtlijn. Volgens dit artikel moeten de lidstaten het recht van dienstverrichters eerbiedigen om diensten te verrichten in een andere lidstaat dan die waar zij gevestigd zijn en zorgen ze voor vrije toegang tot en vrije uitoefening van een dienstactiviteit op hun grondgebied. De Raad van State stelt in dat verband dat de uit artikel 18, §1, van het voorstel van decreet voortvloeiende verplichting dat het professioneel theorie- of praktijkonderricht alleen kan worden verricht door een in een andere lidstaat van de Europese Unie erkende rijsschool als deze op het grondgebied van het Vlaamse Gewest een vestigingseenheid heeft, een verboden vereiste is volgens artikel 16, lid 2, b), van de Dienstenrichtlijn.

In navolging van het advies van de Raad van State wordt in artikel 18, §1, van het voorstel van decreet een lid ingevoegd, zodat de vereiste over minstens een vestigingseenheid in het Vlaamse Gewest te

beschikken, niet geldt als een dienstverrichter die over een erkenning als rijkschool beschikt in een andere lidstaat van de Europese Unie zich naar het grondgebied van het Vlaamse Gewest begeeft om er tijdelijk diensten te verrichten. Op die wijze wordt tegemoetgekomen aan het advies van de Raad van State.

In de rijkschoolsector bestaat de vrees dat het volgen van het advies van de Raad van de State op dit punt tot oneerlijke concurrentie zal leiden voor de erkende rijkscholen in de zin van artikel 2, 6°, van het voorstel van decreet. Die vrees kan om meerdere redenen niet worden bijgetreden.

Vooreerst vormt de aanpassing een juridisch noodzakelijke aanpassing om het decreet in overeenstemming te brengen met artikel 16 van de Dienstenrichtlijn en de opmerking die de Raad van State op dat punt maakte (randnummers 4.5.1 tot 4.5.3 van het advies).

Ten tweede is de aanpassing beperkt tot de rijkscholen die over een erkenning beschikken in een andere lidstaat die gebruikmaakt van het vrij verkeer van diensten. Omdat het om het vrij verkeer van diensten gaat, gaat het dus per definitie om tijdelijke en incidentele dienstverlening (zie artikel 57, laatste lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU)).

Een rijkschool die daarentegen erkend is in een andere lidstaat van de Europese Unie en op duurzame wijze activiteiten wil ontwikkelen in het Vlaamse Gewest, valt onder de regels van de vrijheid van vestiging bedoeld in artikel 49 van het VWEU en hoofdstuk III (Vrijheid van vestiging van dienstverrichters) van de Dienstenrichtlijn. Die erkende rijkscholen zullen aan dezelfde regels onderworpen zijn als de reeds in het Vlaamse Gewest gevestigde rijkscholen, met dien verstande dat uit artikel 17, tweede lid, van het voorstel van decreet volgt dat een rijkschool die over een erkenning beschikt in een andere lidstaat van de Europese Unie wordt gelijkgesteld met een erkende rijkschool. Een dergelijke rijkschool zal dus geen nieuwe erkenning als rijkschool in het Vlaamse Gewest moeten aanvragen, maar zal op basis van die erkenning – en mits inachtneming van de overige voorwaarden die gelden volgens de Vlaamse regelgeving – een vestigingseenheid in het Vlaamse Gewest kunnen aanvragen en zal vervolgens aan de Vlaamse regelgeving onderworpen zijn.

Verder neemt het schrappen van de vereiste van het beschikken over een vestigingseenheid voor de in andere lidstaten van de Europese Unie erkende rijkscholen die op basis van het vrij verkeer van diensten tijdelijk en incidenteel diensten verrichten in het Vlaamse Gewest, niet weg dat als die rijkscholen het rijonderricht aanbieden dat volgens artikel 17 van het voorstel van decreet alleen door een erkende rijkschool kan worden verstrekt, dat rijonderricht aan dezelfde kwaliteitseisen zal moeten voldoen als wanneer het rijonderricht aangeboden wordt door een erkende rijkschool in de zin van artikel 2, 6°, van het voorstel van decreet. Als het uitvoeringsbesluit bijvoorbeeld bepaalt dat elke kandidaat-bestuurder die het professioneel praktijkonderricht volgt moet worden geregistreerd, geldt die bepaling zonder onderscheid en zullen dus ook rijkscholen die erkend zijn in een andere lidstaat en die gebruikmaken van het vrij verkeer van diensten om tijdelijk professioneel praktijkonderricht aan te bieden dat onder het toepassingsgebied van het decreet (artikel 3) valt, deze bepaling moeten respecteren. Het gaat om kwaliteitseisen die gerechtvaardigd zijn wegens de openbare orde, de openbare veiligheid, de volksgezondheid en de bescherming van het leefmilieu die volgens artikel 16, derde lid, van de Dienstenrichtlijn toegelaten zijn.

Tot slot is het aantal rijkscholen die erkend zijn in andere lidstaten van de Europese Unie en die tijdelijk activiteiten verrichten in het Vlaamse Gewest op dit ogenblik hoe dan ook beperkt.

AMENDEMENT Nr. 3

voorgesteld door Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens, Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens

Artikel 35

Paragraaf 2 vervangen door wat volgt:

"§2. Elke lesgever Vormingsmoment die op 31 december van het voorgaande kalenderjaar over een vergunning als vermeld in artikel 2, 33°, b), beschikt, betaalt een jaarlijkse vergoeding aan het departement van 50 euro voor de administratie, de controle en het toezicht die nodig zijn conform dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

Het bedrag van de vergoeding, vermeld in het eerste lid, wordt elk jaar op 1 januari automatisch aangepast aan de gezondheidsindex van de maand november

van het voorgaande jaar. Het verkregen resultaat wordt afgerond naar de hogere euro als het deel in decimalen groter dan of gelijk is aan vijftig cent. De afronding gebeurt naar de lagere euro als dit deel kleiner is dan vijftig cent.

Het basisindexcijfer is dat van de maand november 2023.

De Vlaamse Regering bepaalt de wijze waarop de vergoeding geïnd wordt.”.

VERANTWOORDING

De Raad van State stelt in het advies van 21 november 2023 (73.920/3) dat de jaarlijkse retributie uit artikel 35, §2, van het voorstel van decreet die elke lesgever Vormingsmoment moet betalen om de kosten te dekken voor de administratie, de controle en het toezicht die nodig zijn volgens dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan, niet kan worden beschouwd als een prestatie van de overheid ten voordele van de lesgever Vormingsmoment, individueel beschouwd. De Raad van State gaat ervan uit dat de financiering van het algemeen overheidstoezicht op de houders van een vergunning niet zonder meer kan worden afgewenteld op die houders door middel van retributies. De Raad van State stelt dat het niet gaat om een retributie, maar om een vergoeding van fiscale aard, zodat het voorstel in de voorgestelde versie geen doorgang kan vinden. De Raad van State merkt daarbij op dat de bijdrage waarin wordt voorzien vorm zou kunnen krijgen als belasting, als de essentiële elementen in het voorstel van decreet worden geregeld (randnummer 7 en voetnoot 27 van het advies).

Het advies kan op dat punt niet worden bijgetreden. Het specifieke toezicht dat wordt bedoeld, komt wel degelijk individueel ten goede aan de lesgevers Vormingsmoment.

Het Grondwettelijk Hof heeft over de financiële jaarlijkse bijdragen die de kansspelinrichtingen verschuldigd zijn ter financiering van de oprichtings-, personeels- en werkingskosten van de Kansspelcommissie die instaat voor de toepassing en de controle van de naleving van de Kansspelwet en haar uitvoeringsbesluiten voor de kansspelsector, geoordeeld dat die bijdragen hun juridische aard van een retributie behouden, op voorwaarde dat de bijdrage in redelijke verhouding staat tot de prestatie (GwH 13 juli 2001, B.10.3.2; GwH 29 maart 2018, 42/2018, B.19 en B.23 en GwH 23 mei 2019, 72/2019, B.3.3). De omstandigheid dat een jaarlijkse vergoeding gebruikt wordt voor de toepassing en de controle van de naleving van de sectorspecifieke regeling en de sector in het geheel, neemt dus niet weg dat er sprake is van een prestatie ten voordele van de heffingsplichtige, individueel beschouwd, en ontnemt de vergoeding dus niet haar juridische aard van retributie (op voorwaarde dat de vergoeding in redelijke verhouding staat). De tegenprestatie van de overheid voor de vergoeding bestaat erin dat toezicht en controle gehouden wordt op de desbetreffende sector, wat elke heffingsplichtige individueel tot voordeel strekt.

Dat is niet anders voor de jaarlijkse vergoeding die de lesgevers Vormingsmoment verschuldigd zijn. De jaarlijkse vergoeding strekt ook hier – net zoals bij de jaarlijkse bijdragen voor de kansspelsector, die overigens vele malen groter zijn dan de jaarlijkse vergoeding bedoeld in het voorliggende voorstel van decreet – tot voordeel van alle lesgevers Vormingsmoment dat er voldoende toezicht en controle gehouden wordt op de naleving van het decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan. Het is de bedoeling een vergunning zonder einddatum te verlenen. Dat betekent dat de lesgevers Vormingsmoment alleen een vergoeding moeten betalen om de vergunning te verkrijgen en bijvoorbeeld niet na verloop van een bepaalde periode een nieuw vergunningsdossier, met daaraan gekoppelde kosten, moeten indienen. Om te verzekeren dat de voorwaarden waaraan de lesgevers Vormingsmoment moeten voldoen vervuld blijven, en zij dus vergund blijven, is een toezicht vereist. Voor dat toezicht is een periodieke vergoeding gerechtvaardigd. De controle en toezicht komt tot slot ook het imago van de sector van de lesgevers Vormingsmoment ten goede en voorkomt dat er oneerlijke concurrentie ontstaat.

Anders dan de Raad van State het ziet, staat tegenover de vergoeding ter financiering van de kosten voor de administratie, controle en het toezicht op een sector, dus wel degelijk een voldoende individualiseerbare tegenprestatie en kan die juridisch dus als een retributie gekwalificeerd worden.

Ook in andere regelgeving wordt overigens een vergoeding die geheven wordt voor de uitoefening van het toezicht, juridisch als een retributie gekwalificeerd. Zo wordt in het besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2010 tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake erkenningen met betrekking tot het leefmilieu (VLAREL) een vergoeding geheven voor de uitoefening van het toezicht op de erkenning, die juridisch gekwalificeerd wordt als een retributie.

Maar zoals de Raad van State opmerkt, is het belangrijk dat bij het vaststellen van de concrete bedragen, er wordt op toegezien dat het wel degelijk om retributies gaat en dat er een redelijke verhouding bestaat tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is. Gelet op het relatief beperkte bedrag van de jaarlijkse vergoeding (50 euro, gekoppeld aan de gezondheidsindex), kan er redelijkerwijze geen twijfel over bestaan dat er een redelijke verhouding bestaat tussen de kostprijs en de verstrekte dienst.

Maar los van de kwalificatie van de jaarlijkse vergoeding als een belasting dan wel een retributie, kiezen de indieners van het amendement ervoor – gelet op de opmerking van de Raad van State en vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid – om het versterkte legaliteitsbeginsel dat geldt voor belastingen voor alle zekerheid ook toe te passen voor de jaarlijkse vergoeding bedoeld in artikel 35, §2, van het voorstel van decreet, en worden alle essentiële elementen die nodig zijn om te bepalen wanneer de vergoeding verschuldigd is en wat het bedrag is (50 euro, gekoppeld aan de gezondheidsindex), in het decreet opgenomen. Het staat de decreetgever immers vrij om het versterkte legaliteitsbeginsel dat geldt voor belastingen, ook naar analogie toe te passen op de jaarlijkse vergoeding waarvan sprake in het artikel.

AMENDEMENT Nr. 4

**voorgesteld door Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens,
Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens**

Artikel 40

In het tweede lid, 2°, b), en 3°, b), de woorden “en de exploitatiezetel” schrappen.

VERANTWOORDING

Volgens artikel 40 van het voorstel van decreet zorgt het Departement Mobiliteit en Openbare Werken ervoor dat bepaalde informatie over de uitgereikte erkenningen, vergunningen en toelatingen openbaar wordt gemaakt via zijn website. Op die manier is die informatie transparant en beschikbaar voor het publiek, onder meer met het oog op het voorkomen van fraude.

Het Departement Mobiliteit en Openbare Werken zou volgens de voorgestelde tekst onder andere de exploitatiezets moeten vermelden in de lijsten die openbaar worden gemaakt op de website, en dat zowel in het geval dat de erkenning, vergunning of toelating wordt uitgereikt aan een persoon, als in het geval dat de erkenning, vergunning of toelating wordt uitgereikt aan een organisatie.

Op of vanuit elke exploitatiezetel van een onderneming kunnen een of meerdere activiteiten van de onderneming worden uitgeoefend. Maar omdat niet elke exploitatiezetel van een onderneming noodzakelijkerwijze activiteiten in het kader van het professionele rijonderricht zal uitoefenen, wordt de vereiste dat de exploitatiezets vermeld moeten worden in de lijsten die openbaar worden gemaakt op de website van het Departement Mobiliteit en Openbare Werken, geschrapt.

AMENDEMENT Nr. 5

**voorgesteld door Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens,
Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens**

Artikel 42

In het tweede lid, 2°, b), en 3°, b), de woorden “en de exploitatiezetel” schrappen.

VERANTWOORDING

Volgens artikel 42 van het voorstel van decreet moet naar aanleiding van de schorsing of de opheffing van erkenningen, vergunningen of toelatingen bepaalde informatie openbaar worden gemaakt door het Departement Mobiliteit en Openbare Werken, zodat die transparant is en beschikbaar is voor het publiek, onder meer met het oog op het voorkomen van fraude.

Het Departement Mobiliteit en Openbare Werken zou volgens de voorgestelde tekst onder andere de exploitatiezets moeten vermelden in de lijsten die openbaar worden gemaakt op de website van het departement en dit zowel in het geval dat de erkenning, vergunning of toelating die is geschorst of

opgeheven, betrekking heeft op een persoon als in het geval dat de erkenning, vergunning of toelating die is geschorst of opgeheven, betrekking heeft op een organisatie.

Op of vanuit elke exploitatiezetel van een onderneming kunnen een of meerdere activiteiten van de onderneming worden uitgeoefend. Maar omdat niet elke exploitatiezetel van een onderneming noodzakelijkerwijze activiteiten in het kader van het professionele rijonderricht zal uitoefenen, wordt de ver-eiste dat de exploitatiezetels vermeld moeten worden in de lijsten die openbaar worden gemaakt op de website van het Departement Mobiliteit en Openbare Werken, geschrapt.

AMENDEMENT Nr. 6

**voorgesteld door Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens,
Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens**

Artikel 43

De zinsnede "Het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [...]" vervangen door de zinsnede "Het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving van 14 juli 2023".

VERANTWOORDING

Het voorstel van decreet werd ingediend op 5 juni 2023. Op dat ogenblik was het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving, dat met dit artikel 43 van het voorstel van decreet van toepassing wordt verklaard op de handhaving van het aan te nemen decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan, nog niet definitief aangenomen.

Omdat het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving op 14 juli 2023 werd bekrachtigd en afgekondigd door de Vlaamse Regering, wordt die datum aangevuld in dit artikel van het voorstel van decreet.

AMENDEMENT Nr. 7

**voorgesteld door Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens,
Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens**

Artikel 44

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 44. De Vlaamse Regering kan uitsluitend personeelsleden van het departement aanwijzen als beboetingsinstantie als vermeld in artikel 2, 3°, van het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving van 14 juli 2023 of als herstelinstantie als vermeld in artikel 2, 15°, van het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving van 14 juli 2023."

VERANTWOORDING

In artikel 2, 3°, van het kaderdecreet van 14 juli 2023 over de handhaving van Vlaamse regelgeving wordt de beboetingsinstantie gedefinieerd als "de personeelsleden of de entiteiten van de Vlaamse overheid die binnen hetzelfde beleidsdomein of voor dezelfde regelgeving door de Vlaamse Regering belast zijn met de bestuurlijke vervolging en sanctionering van bepaalde misdrijven of inbreuken".

In artikel 2, 15°, van hetzelfde decreet wordt het begrip herstelinstantie gedefinieerd als "de bestuurlijke instantie of personen die door de Vlaamse regelgeving zijn aangewezen om toe te zien op herstel en beveiliging conform dit decreet", waarbij volgens het voorgestelde artikel 44 de Vlaamse Regering personeelsleden of entiteiten van het Departement Mobiliteit en Openbare Werken kan aanwijzen als herstelinstantie.

Omdat het op basis van zowel artikel 2, 3°, van voormeld kaderdecreet als van artikel 44 van dit voorstel van decreet voor de Vlaamse Regering mogelijk zou zijn om niet alleen personeelsleden maar

ook entiteiten aan te duiden als respectievelijk beboetingsinstantie of herstelinstantie, wordt artikel 44 van het voorstel van decreet aangepast opdat de aanstelling van entiteiten wordt uitgesloten en alleen personeelsleden kunnen worden aangesteld als beboetingsinstantie of herstelinstantie.

AMENDEMENT Nr. 8

voorgesteld door Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens, Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens

Artikel 45

Een vierde lid toevoegen, dat luidt als volgt:

"Wat de noodzakelijke moraliteit en betrouwbaarheid voor de uitoefening van activiteiten in het kader van het professionele rijonderricht, vermeld in artikel 39, eerste lid, betreft, geldt de strafbaarstelling, vermeld in het eerste lid, alleen in de gevallen die conform artikel 39, tweede lid, door de Vlaamse Regering worden bepaald."

VERANTWOORDING

In randnummer 15 van het advies van 21 december 2023 over het voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest over de weginfrastructuur en het wegenbeleid en de waterinfrastructuur en het waterbeleid (74.672/3) stelt de Raad van State dat de stellers van het voorontwerp moeten overwegen om voor de voorwaarde over de moraliteit en betrouwbaarheid voor de uitoefening van activiteiten in het kader van het terugkommoment (artikel 13 van het voorontwerp dat artikel 7/1 invoegt in het decreet van 9 maart 2018 houdende het terugkommoment in het kader van de rijopleiding categorie B), de ontworpen strafbaarstelling (artikel 20 van het voorontwerp dat artikel 11 van het decreet van 9 maart 2018 houdende het terugkommoment in het kader van de rijopleiding categorie B vervangt) te beperken tot het aanbieden van of lesgeven in het terugkommoment in de gevallen uit de lijst van gevallen bepaald door de Vlaamse Regering waarin de moraliteit en betrouwbaarheid in elk geval niet voorhanden is. De Raad werpt in dat verband de vraag op of voor de gevallen die als een gebrek aan moraliteit of betrouwbaarheid zouden worden beoordeeld, maar die niet vermeld zouden staan in de niet-limitatieve lijst die de Vlaamse Regering zal opstellen, de strafbaarheid wel voldoende voorzienbaar zal zijn in het licht van artikel 7 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Omdat er in het voorstel van decreet over het professionele rijonderricht soortgelijke bepalingen opgenomen zijn, wordt de suggestie van de Raad van State ook voor het voorstel van decreet gevolgd. Daartoe wordt aan artikel 45 van het voorstel van decreet een lid toegevoegd. Wat de noodzakelijke moraliteit en betrouwbaarheid voor de uitoefening van activiteiten in het kader van het professionele rijonderricht betreft, bedoeld in artikel 39, eerste lid, geldt de in het eerste lid bedoelde strafbaarstelling dus alleen in de gevallen uit de lijst die bepaald wordt door de Vlaamse Regering in toepassing van artikel 39, tweede lid.

Die bepaling doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de dienst van de Vlaamse administratie die de Vlaamse Regering aanwijst om de erkenningen, vergunningen en toelatingen, vermeld in artikel 39, eerste lid, te weigeren of volledig of gedeeltelijk te schorsen of op te heffen als de aanvrager niet of niet langer beschikt over de noodzakelijke moraliteit en betrouwbaarheid (conform artikel 39 en 41), zo ook in de gevallen die niet opgenomen zijn in de lijst van de Vlaamse Regering met de gevallen waarin een aanvrager in elk geval niet over die moraliteit en betrouwbaarheid beschikt. De specifieke gevallen die in het uitvoeringsbesluit zullen worden vermeld vormen immers – zoals aangegeven in de toelichting – een niet-limitatieve lijst van voorbeelden waarin de moraliteit en betrouwbaarheid geacht wordt in ieder geval niet aanwezig te zijn.

AMENDEMENT Nr. 9

voorgesteld door Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens, Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens

Artikel 46

In het eerste lid de zinsnede "het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [...]" vervangen door de zinsnede "het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving van 14 juli 2023".

VERANTWOORDING

Zie de verantwoording bij amendement nr. 6.

AMENDEMENT Nr. 10

voorgesteld door Marino Keulen, Paul Van Miert, Sofie Mertens, Rita Moors, Martine Fournier en Bert Maertens

Artikel 51

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 51. Dit decreet treedt in werking op een datum die de Vlaamse Regering vaststelt en uiterlijk op 31 december 2026."

VERANTWOORDING

Opdat het decreet uitwerking zou kunnen krijgen, zal de Vlaamse Regering op verschillende vlakken voor de verdere uitvoering ervan moeten zorgen. Om die reden is dan ook bepaald dat de Vlaamse Regering de datum van inwerkingtreding van het decreet zal bepalen.

De uiterlijke datum van inwerkingtreding werd in artikel 51 van het voorstel van decreet bepaald op 1 juli 2024.

Omdat de voormelde datum onmogelijk nog kan worden gerealiseerd, wordt de uiterlijke datum van inwerkingtreding aangepast naar 31 december 2026. Dat geeft meer ruimte voor de verdere uitvoering van het decreet door de Vlaamse Regering alsook voor de implementatie van het decreet en de uitvoeringsbesluiten op een zorgvuldige en verantwoorde wijze.

